

Menekülés a mentsvárból

Megtorpanásra jut mindig idő.

Mikor már minden arcra
kiült az áhítat vagy a közöny,
ne siesd el a lemondó legyintést.

De ne tégy úgy, mintha azt mondanád,
amit csinálni kéne.

Mert akkor kettős csapda lesz a szó,
az aljasságra dupla lehetőség.

Mint bál után konfettit a ruháról,
rázd le magadról az illúziókat.

S ha befon a fontoskodó fontolgtatás,
mintsem báb legyél, inkább fulladásig
szorítsd a hurkot!

Senkinek se fontos,
hogy élsz, hogy itt élsz. Senki sem kívánta,
hogy idejőjj. Nem árt, ha ezt tudod.

Mikor már minden arcra,
minden csalódás fölszínére máznak
kiült az áhítat meg a közöny,

s ha úgyse látják, akkor is:

ne siesd el a lemondó legyintést.
Megtorpanásra jut mindig idő.

Kondorossy Emőke

Nyughatatlanul

Sokáig hallgattam bénán,
szárnyszegetten is repülni vágyó
magányom csonthéjas börtönébe zárva,
és szoborként némaságra kárhoztatott
szemeimből kő-könnyek peregtek,
tompán hullva a múlandóság tavába.
Csak a fájdalom kőszirmú virága nyílott,
tüskés ágat hajtva néma szenvedésből,
s bilincsbe vert ajkam szegletéről
a Semmibe meneteltek a fáradt szó-katonák.

De nem hallgathatok tovább!
Mert nem lehet, hogy ne beszéljek,
mert nem lehetek szótlan, amíg élek!
Mert kínjaimból kigyöngyözött fényben
kell tanítanom látni a vakot,
és mezítelen lábbal tűzparázson át
lépkedni a járni nem tudót...

Mert így tudok csak fehéren izzó tűzbe hullni,
szikrázó acélszavakkal fellegekre írni,
a Nap útján végig csak így mehetek!

Zuhatag

A havas utcán álltam mélázva. A Salamony toronyba szerettem volna felbandukolni, de éjszaka annyi hó esett, hogy teljesen befedte a kitaposott ösvényt, egy vékonyalpú félcipőmben pedig nem merészkedtem utat törni.

A zuzmarás fák ágai megbillentek. A szél leszökött a hegyről és bukfcenet vetett a zajló Dunában. Tovább indultam a Várpresszó felé. A parkolóhely előtt egy Polski Fiat fékezett, majd lassan befordult a már ott álló Volga mellé.

Irhabundás nő szállt ki a kocsiból. Egyedül. Meglépett a férjecskétől, gondoltam, biztosan itt van a randija. Lehet, hogy a nagy Ő az állami rendszámú Volgával érkezett. Aztán majd bent megjátszák, hogy véletlenül találkoztak.

Amikor közelebb értem hozzá és rápillantottam, ismerősnek látszott. Lehet, hogy már találkoztunk valahol. Annyi nővel találkozik az ember, de csak minden századik éli túl a tiszavirágéletű emléket.

A bundás nő átjött az úttesten. Kétszer, háromszor is felém nézett. Lassította lépteit. Honnan ismerem, honnan ismerem, töprengtem. Aztán, mint mikor a vaksötétben hirtelen kigyullad a fény és minden világos lesz, megtorpantam, felkiáltottam.

– Vera, Verácska!

Odaszaladtam, megöleltem.

– Már azt hittem, nem ismersz meg.

– Egy kissé megváltoztál – mondtam óvatosan, amikor nyugodt arcára, lilakarikás szemére néztem. Szinte árnyéka lett a régi Verának. – Gyere, megiszunk valamit. Régen nem láttalak.

– Valóban. Két éve, vagy három?

– Van annak három is.

A presszóban alig voltak. A sarokasztalhoz ültünk.

– Két konyakot – mondtam a pincérnek – Jaj, de várjon!

Verára néztem, mert vezet és nem tudtam iszik-e.

– És két kávét – mondta Vera.

– Igenis.

– Tudod, most szívesen iszom. Fázom. A kocsiban nem tudok melegíteni rendesen.

Megittuk a konyakot. Vera kigombolta bundáját. Ekkor vettem észre, hogy feketében van. Nem sokat időztem ennél a gondolatnál, mert ismertem nagy családját és úgy véltem, valamelyik nagynénjét, vagy esetleg Bandi szüleit gyászolja. Öregek voltak már.

– Hát mesélj, Verácskám! – paskoltam kezére.

– Mit meséljek? Élek.

– Egy kis kiruccanásra jöttél? – csipentettem hamiskásan.

– Esztergomba megyek.

– És Bandi?

Vera hirtelen felém fordult. Szeme kigyulladt. Egy pillanat múlva meg nedves lett.

– Te nem tudod?...

– Mit?

– December 17-én meghalt.

– Miii? Bandi meghalt?

– Benne volt az újságban is.

– Mi történt vele? Baleset?

– Nem. Szívroham.

Feldöntöttem a poharat, s ha nem kapom el, ezer darabra zúzódik szét a köves padlón.

Jól ismertem Bandit. Amikor az egyetemre jártunk, barátoktunk is. Okos, értelmes ember volt. Kitűnően vette a ka-nyart a vizgákon. A prof szerette volna, ha mellette marad, de ő „kiment az életbe”, ahogy fogalmazta; valamelyik Váci úti gyárban lett mérnök. Filosz voltam, nem sokat értettem a mér-